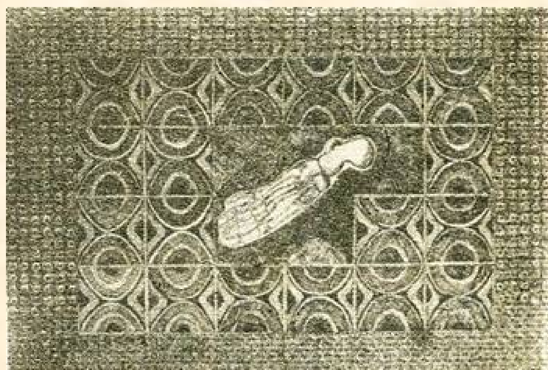
PE TĂRÎMURI ÎNDEPĂRTATE

Ioan Popa

… AŞTEPTA… Oare ce aştepta?” Un ajutor?… Absurd! de unde?”… Moartea?… Nu — venea singură. Urca încet în el şi înflorea ca o taină a altui tărîm”…

Inima îi bătea în pieptul devenit prea strîmt, un cer cu stele necunoscute se întindea peste el şi peste noapte, acoperindu-i. În gură simţea gustul aspru şi mineral al sîngelui. Sîngele!… Nu ştiuse că sîngele poate avea un astfel de gust!

Prin vizorul bombat, transparent, al căştii, o lună alburie îi lumina chipul, ochii mari cuprinşi de frigul suferinţei: ştia despre ea că era Hem — al doileai satelit al planetei.

Valurile imensului ocean veneau pînă la el scăldîndu-i cizmele scafandrului spaţial într-o apă cleioasă, dar n-aveau putere, încă, să-l răpească în adîncuri… „Poate la reflux o vor face” — gîndi, dar ştia că asta prea puţin conta…

În receptoarele căştii, printre pocnituri şi trosnete, auzea din cînd în cînd acelaşi glas catifelat.

— … Pămîntul cheamă MAROWI — W_5!… Pămîntul cheamă MAROWI — W_5… Pămîntul…

Apoi totul înceta. Poate fiindcă venea de atît de departe! Străbătea galaxii şi ani-lumină… „De la ce depărtare vine!”

— îşi zise; şi se simţi mîndru. Iar glasul acela avea ceva în el... glasul acelei femei care chema... chema mereu, era glasul Iheranei, avea o undă tremurătoare în el... Şi fu sigur că plînge! Văzu chipul ei scăldat în lacrimi, încadrat de pletele lungi, aplecat asupra laserofonului. „Plînge — îşi zise —, oare de ce ar plînge Iherana?”... Şi nu înţelegea... şi nu putea înţelege... El vedea numai mulţimile largi, vuitoare, întîmpinîndu-i întoarcerile cu torente de flori şi eşarfe, cu cascade de rîsete şi chemări... cu gesturi largi şi chemări...

„— Pămîntul cheamă MAROWI — W_5! Pămîntul cheamă MAROWI — W_5! Pămîntul...”

Văzu chipurile încordate, trase de nesomn, ale celor de la centru, încremeniţi în fotolii, cu ochii pe ecranele oarbe acoperite de cifre, urmărind, cu respiraţia tăiată, asteptînd... asteptînd...

MAROWI — W_5 nu era numai o capodoperă. Era o provocare a minţii omeneşti aruncată neantului, o sfidare a oamenilor, era tot ce creaseră ei mai bun, mai aproape de perfecţiune — era un monument dedicat celor patru echipaje anterioare care dispăruseră fără urmă încercînd să coboare pe Hod — „Planeta-Capcană”.

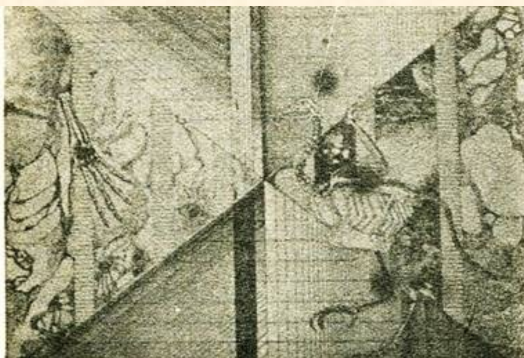
Totuşi, el, Akor, era aici, coborise: nu conta că murea peste cîteva minute ori ceasuri. Nu conta că nava, minunata navă cu care venise, se prăbuşise în flăcări în ocean, că toţi tovarăşii lui pieriseră odată cu ea, că el însuşi, zdrobit de stîncile minerale, se prăbuşise pe plaja de la poalele acestui masiv, la marginea imensului ocean... Era aici. Costumul care-i protejase odată corpul suplu, puternic, adăpostea acum o masă sîngerîndă, zvîcnind. Dar ce conta: clipa era cu el şi era măreţ acest sentiment întors în sine. Toţi cei care-l iubiseră sau îl duşmăniseră erau departe... atît de departe că. gîndul refuza, îngrozit, să judece.

Îi venea atît de greu să moară aici, sub stele atît de străine, pe un ţărm atît de îndepărtat! Ştia că trebuia să se întîmple odată, dar totul venise atît de iute — făcuse o greşeală... o mare greşeală şi la gîndul că aceasta costase

viaţa întregului echipaj, o cumplită durere simţea, mai mare decît tot ce îndurase pînă atunci.

„Altul în locul meu ar fi evitat-o? — gîndi el. Ori cel care mă va urma va face la fel? ...”

Revăzu cu o claritate uimitoare întreaga lui viaţă, tinereţea, munca fără preget, bucuriile şi durerile — viaţa lui, petrecută în zbor de la o stea la alta, cu ochii pe ecrane, cu mîinile încleştate pe manete: viaţa lui... împrăştiată printre sori şi galaxii, pulbere de lumină risipită în spaţiu! Soldat al cunoaşterii, revăzu sistemele zburînd pe lîngă el, sori şi deserturi stelare; revăzu explorările fără sfirşit, întoarcerile acasă, primirile, cerul albastru al Terrei şi apoi, iarăşi, plecările: „SĂ ÎMPINGI HOTARELE ÎN NECUNOSCUT PÎNĂ LE ÎNTÎLNEŞTI!”

Iubirea trecuse odată pe lîngă el, puternică şi curată: îi zîmbise din zbor şi lunecase undeva, în urma lui, arzînd asemenea unei supernove. Dar fusese iubit şi iubise.

Ar fi putut fi altceva. Putea trăi pe Pămînt, putea să-şi aleagă altă profesie, infinit mai sigură şi comodă, dar rostul lui era în spaţiu, acolo unde moartea şi viaţa trebuie cucerite clipă de clipă, împingînd mereu mai departe hotarele cunoaşterii, punînd piciorul mereu pe ţărmuri din ce în ce mai îndepărtate!...

Murea... Fusese zdrobit, iar glasul Iheranei îl chema zadarnic: nici o întoarcere nu mai era posibilă! Însă glasul acela care-l chema mereu, o, cît de mult îi uşura suferinţa... Pentru întîia dată în viaţă o lacrimă îi lunecă singuratică din ochiul îngheţat şi se rostogoli pe obraz în jos.

„— Pămîntul cheamă MAROWI — W_5! Pămîntul cheamă MAROWI — W_5! Pămîntul...”

„Cheamă-mă — gîndi el — cheamă-mă pînă-n ultima clipă!... Cît de mult te-am iubit! Şi niciodată nu ai s-o ştii!...

Un fir de sînge i se scurgea din colţul gurii întredeschise. Durerile îngrozitoare încetaseră însă şi nu mai auzea decît şuierul respiraţiei care nu-i mai aparţinea.

Murea!...

Oceanul îşi mîna valurile pînă la el, iar ele, cu clipocit batjocoritor, îi loveau cizmele şi foşneau, necontenit, iar şi iar:

„— Seens — Sèns!... Seens — Sèns!... Oare are vreun sens? Au toate acestea vreun sens?"

Gîndurile i se învălmăşeau, se amestecau unele cu altele, de parcă în mintea lui un alt ocean şi-ar fi pornit tălăzuirea pentru a-l înfrunta pe cel de afară.

„— Desigur... răspunse el în gînd. Căutarea e singurul sens al vieţii. Altfel nu e posibilă CUNOAŞTEREA şi CUNOAŞTEREA este totul... Totul!"

„— De unde vii?..."

În sufletul lui se revarsă o mîndrie fierbinte, vuitoare:

„— De foarte departe! Lumina stelelor de sub care am pornit e încă pe drum şi cine ştie cît va mai trece pînă va fi aici!..."

„— Zadarnic! Tu nu vei mai fi".

„— Nimic nu este zadarnic. Eu pot muri — şi oricînd, oricare din cei ce mă vor urma poate muri aducînd sau nu ceva nou — dar NOI învingem mereu!"

Nori întunecaţi de cerneală alunecau sumbri pe cerul planetei, ca nişte umbre imense, se clătinau parcă sub o apăsare necunoscută.

„— Eu pot fi distrus! Dar nu înfrînt. Eu pot fi nimicit!... Dar NOI nu putem fi opriţi, nici ţinuţi în loc!..."

„— Ai făcut o greşeală, o mare greşeală! Şi un copil ar fi evitat-o!"

„— A fost o vreme... cînd făceam greşeli şi mai mari... A trecut... Greşelile ne ajută... Din greşeli învăţăm..."

„— Dar remuşcarea? părerea de rău? eşecul?...

Răspunde!"

„— Răspunde!... răspunde!" — hohoti oceanul.

„— Acestea ... se sorb pînă la fund, precum cupa victoriei!... Fac parte din noi şi din tot ce clădim. Ne aparţin deopotrivă... nu le negăm...”

Valurile fugiră mînioase în larg. Un nor uriaş întunecă stelele şi trecu.

O oboseală dureroasă îl pătrundea ca un fum, întunecîndu-i gîndirea. Şi el se împotrivea acestui somn ucigaş cu toate puterile minţii. Ceva îi spunea că trebuia să fi murit demult dar încă mai era ceva de făcut, încă nu era totul gata. Şi somnul dispăru. Ochii lui se limpeziră din nou.

Lumina lui Hem cădea albă ca o zăpadă. Cît de mult ar fi vrut să privească măcar o dată în jur, dar nici un muşchi nu-l mai asculta. Era atît de istovit că dacă cineva i-ar fi închis pleoapele, n-ar fi avut puterea să le redeschidă.

Frumos şi simplu, deodată, pe cer, departe, un pulsar începu a străluci printre aştri ca o nestemată albastră. Alăturea lui, prelung, pe firmament, începu să alunece spre orizont o stea căzătoare.

„— Cum s-o opreşti? — gîndi el — ... Cum să opreşti o stea căzătoare?...”

Ochiul încremenit tresări. Degetele i se crispară şi cu un efort inuman vocea lui de comandant răsună pentru ultima oară în microemiţătoarele căştii.

„— Aici MAROWI — W_5!... Misiune îndeplinită!”

Spaţiul smulse mesajul şi începu să-l poarte printre stele. Planeta fu deodată învăluită de nori negri. Stelele dispărură. Fulgere verzi începură a şerpui pe cer.

O furtună se iscă deodată din largul oceanului fierbînd. Apele năvăliră furioase pe ţărm şi smulseră ciudatul sicriu argintiu tîrîndu-l cu ele. Dar pe chipul celui dispărut, prin viziera transparentă a căştii, strălucea un zîmbet triumfător, pe care nu l-ar fi putut nimic înfrînge, ce nu putea pleca în moarte cu el, dar nici nu-l părăsea, şi-i lumina ca o torţă drumul spre adîncuri.

Desen de DAN FARCAȘ